

KAPITOLA 1

PROFESOR OPATRNĚ POKLEKL, aby se neumazal od krve, která se hromadila ve velké kaluži na levném linoleu pokrývajícím podlahu učebny. Položil té ženě ruku na rameno a při pohledu na teplou a lepkavou tekutinu se otřásl odporem. Podíval se do jejích mrkajících očí. Pokoušela se něco říct, ale zajíkala se, protože jí v hrdle bublala krev. Její rty se pootevřely, z úst už ale nevyšla žádná slova. Když profesor viděl, jak z jejího těla pomalu odchází život, sevřel se mu žaludek. Oči se mu zalily slzami, byl ale příliš bezmocný, aby jí dokázal pomoci.

Co to vlastně bylo za ženu? Vybavoval si její tvář, nedokázal si ale vzpomenout na jméno. Měla bledou, vráscitou kůži a rty namalované rtěnkou. Krátké tmavé vlasy s prošedivělými pramínky, kolem krku volně omotaný květovaný šátek. Možná kolegyně. Nebo některá z jeho studentek? Budovou fakulty projde každý den tolik lidí, nemůže si je přece všechny zapamatovat.

Podíval se na hodinky. Měl zpoždění. Jeho manželka rezervovala na večer lístky na koncert v londýnském South Banku, který měl začínat v sedm. Elgarova symfonie číslo 2, jeho oblíbená skladba. Pobrukoval si její hlavní motiv i teď. Zněla mu pořád v hlavě, jak to u podobných nakažlivých melodií bývá.

Hudba ale najednou utichla a pravým okem mu projela palčivá, řezavá bolest.

Žena se pohnula, šklubla křečovitě pravou nohou, která byla celá mokrá od krve. Sledoval, jak jsou její pohyby stále pomalejší, jak se její dech zrychluje do krátkých a mělkých nádechů a výdechů. Krvácela z několika ran, krev jí stékala po hrudníku a její skelný pohled zvolna vyhasínal. Byla ale ještě naživu.

„Omlouvám se,“ zašeptal, pravou rukou sevřel nůž a vytáhl ho ven. Zhluboka se nadechl a ze všech sil jí ho zarazil znovu do hrudníku.

Byl to kuchyňský nůž, měl vroubkované ostří, ale byl tupý. Třesoucí se rukou ho vytáhl. Nemohl si vzpomenout, odkud ten nůž má, vypadal ale velmi staře. Zamračil se, protože krev, která začala odkapávat z plastové rukojeti, mu potřísnila zápěstí a zatekla mu pod řemínek u hodinek.

Profesor se dotkl ženiny tváře, zanechal na ní krvavou šmouhu a narušil tím její make-up. Teď ale byla mrtvá, takže ho už nebude potřebovat. Ve chvíli, kdy se jí dotkl, ho v několika po sobě jdoucích vlnách zachvátil panický strach. Vstal, zvedl hlavu a zakuckal se, protože musel spolknout žlučovitě žaludeční šťávy, které se mu draly ven z hrdla.

Učebna byla velká a bylo v ní šero, jediným zdrojem světla bylo pouliční osvětlení před okny obrácenými na severní stranu. Stoly a židle uspořádané původně do tvaru velkého U tak, aby se tu mohly konat semináře, byly teď rozházené a rozstrkané po celé místnosti. Dalo by hodně práce, než by je někdo urovnal na původní místo.

Pár metrů od té ženy ležel nějaký starší muž – mezi stoly a tvářící čelem k zemi. Černé stopy od noh stolu na podlaze naznačovaly, že se muž zoufale bránil a snažil se uniknout. Ten gentleman byl profesorův kolega, proděkan fakulty a brilantní vědec. Pracovali

spolu už dvacet let. Měl na sobě jako vždy formální oblečení, oblek s kravatou a nablýskané polobotky. Prošedivělé vlasy měl stále rozčísnuté bezvadnou pěšinkou, měl ale rozbité brýle a jedno z jejich ramínek mu vyklouzlo na tvář. Byl už mrtvý. Profesor ho bodl čtyřikrát do zad. Právě on měl být jeho jedinou obětí. Ta žena ho ale náhodou vyrušila. Co mohl dělat?

Profesor zíral ještě několik sekund na rozbité brýle, dokud jeho nevolnost nezačala být nesnesitelná. Otočil hlavu a snažil se na ty dvě mrtvolky natažené na zemi nedívat, zhluboka dýchal, ale jeho zmatenost se ještě stupňovala. Podíval se letmo na stěnu a spatřil velkou fotografii Junga, který vypadal, jako kdyby jeho pohled opětoval. Pověsil ho tam on sám stejně jako ostatní fotografie. Byl stále na svém místě – nad poličkou se vzorně urovnanými texty pro studenty prvního ročníku.

Plakát s Jungem se zamlžil, profesorovi vyhrkly do očí slzy. Zachroptěl a ucítil sevření v hrudi.

Rozhlédl se po učebně a svůj pohled zoufale upřel ke dveřím, ze kterých očekával pomoc, temná postava v chodbě ale zavrtěla hlavou, stejně jako předtím, a než vystoupila do osvětleného prostoru, ještě něco tiše zašeptala.

Osoba, která se vynořila ze stínu, byla drobná, ale poněkud obtlouklá. Byl to muž a měl na sobě ošoupaný oblek a sešmajdané boty. Leskla se mu pleš a brýle měl posazené až na samotném konci nosu. Jeho nehybný, upřený pohled držel profesorovu mysl v neúprosném sevření.

Postava zůstávala v chodbě a zašeptala několik slov, rychle je oddrmolila. Tiché zasyčení se rozlehlo prostorem jako vánek, a ačkoli profesor ta slova nerozeznával, mlha v hlavě se rozplynula a jeho zmatenost se transformovala v jasně definovaný cíl. Profesor stále cítil nevolnost a žaludeční šťávy mu zase draly až do krku. Nohy mu zkameněly ve chvíli, kdy se sugesce pevně uhnízdila

v jeho vědomí. Věděl jasně, co musí udělat, a to poznání ho naplnilo děsem.

V návalu paniky se mu zatočila hlava. Zavrával a musel se chytit nejbližšího stolu. Nohy zaskřípaly o podlahu, až skoro upadl, ale zase se narovnal.

„Proč?“ zeptal se profesor chraplavým hlasem. „Prosím?“

„Muž ale zavrtěl hlavou, znovu zašeptal a o jeho příkazu nebylo pochyb.

Profesor se vymlouval, prosil, ucítil ale ostrou bolest ve spáncích. Pokaždé, když vykřikl, se bolest stupňovala. Prosil o slitování, ale nepomáhalo to. Rezignovaně sklopil zrak. Nemohl nic dělat. Neměl situaci pod kontrolou.

Muž ustoupil zpátky do temnoty, stal se z něj pouhý stín. Teď už jenom stál a čekal.

Slova se přeskupovala v profesorově mysli, narážela do sebe, hledala své místo, usazovala se do prasklin a škvír a nacházela konečně místo svého určení. Profesor s nimi bojoval, sugescie ale dokázaly zakořenit v podloží jeho vědomí tak, že se staly součástí jeho bytosti a jejich síla pak byla absolutní. Říkaly mu, co má udělat, a on to udělal.

Neměl na výběr.

Profesor ucítil, jak mu nůž projel bez odporu hrdlem, a ačkoli cítil, jak se pohybuje dál a dál, bolest byla vzdálená, tupá a nevýznamná. Ačkoli si uvědomoval, jak mu z tepen proudí krev, vnímal to jako jakýsi vzdálený vjem. Kromě alarmujícího kovového zápachu, který dráždil jeho čichové buňky, už nic jiného necítil.

Během několika sekund zeslábl natolik, že se nedokázal udržet na nohách. Podlomila se mu kolena. Upadl, nejdřív na kolena, a pak se zhroutil na bok. Po celou dobu upřeně zíral na postavu na chodbě. Muž se stále usmíval, stále k němu promlouval, a to i tehdy, když ho začal opouštět sluch.

Poslední věc, kterou profesor spatřil, než zavřel oči, byl ten muž. Přitáhl si židli, aby se na ni mohl posadit. Vypadal vyčerpaně a držel se za hlavu. Pravou rukou zaťukal několikrát na podlahu.

Profesor zaslechl z chodby poslední zašeptání. Muž mluvil nějakým cizím jazykem, kterému nejdřív nerozuměl, pak ho ale poznal. *Te iert.* Odpouštím ti. Ten jazyk přece znal, vyvolal v něm záplavu vzpomínek, dlouho potlačovaných. Defilovaly mu před očima. Teď už věděl, proč ten muž přišel i co chce udělat. Věděl taky, že je příliš pozdě na to, aby mu v tom někdo zabránil.

KAPITOLA 2

DOKTOR ALEX MADISON se vzbudil v šest ráno, všechno ho bolelo a byl úplně grogy. Dnes ho neprobudilo hlasité vyzvánění elektronického budíku – zapomněl ho včera nastavit. Zvednul se na loktech, zíval, snažil se rozhýbat krční svaly a uvolnit celkovou ztuhlost páteře.

Cítil se jako po výprasku, byl unavený a v ponuré náladě. Vypil včera příliš mnoho červeného vína a trpěl nedostatkem kvalitního spánku. Otevřel šuplík nočního stolku a vytáhl balení léků. Zíral na krabičku a jako každé ráno si ji přál zastrčit zpátky do šuplíku. Jenom jednu tabletku, řekl si v duchu, aby mohl vůbec fungovat. Vyloupl ji z lékového plata a bez zapití spolkl.

Jane ležela vedle něj, spala na břiše, byla nahá s přikrývkou shrnutou ke kolenům. Její vlasy ostříhané na mikádo zakrývaly dokonale vymodelovanou tvář. Alex ji pozoroval, přál si, aby cítil vzrušení, přál si, aby trvalo déle než těch šest měsíců, než jejich vztah dospěl do tohoto bodu. Díval se na její zátylek, přemýšlel, co se odehrává v její hlavě. Přemýšlel, jestli ví, že ji pozoruje. Jane se prohnula v zádech a otočila se. „Včera jsi přišel pozdě,“ řekla a zakroutila boky. „Nechceš zůstat dneska ještě chvíli v posteli?“

„Nemůžu,“ řekl Alex a zamračil se. „Promiň. Práce.“

Jane se rozpálila hněvem a odfoukla si z čela pramen vlasů.

Alex podle lesku jejích očí poznal, že ji to bolí. „Strašně moc bych chtěl, opravdu,“ řekl, „ale dneska to fakt nejde. Mám nový případ. Za několik týdnů se to možná trochu uklidní.“

To byla sice pravda, ale jen tak napůl. V posteli zůstat nechtěl, ale nový případ skutečně dostat měl. Uvědomil si, že mohl využít tuhle příležitost k tomu, aby rozsekl patovou situaci jejich vztahu a říct Jane, že by se měli rozejít. Měl pocit, že by si zasloužila upřímnějšího a odvážnějšího partnera.

Jane si ale pouze povzdechla, otočila se na druhý bok a zavřela oči.

Alex sledoval linii jejích nohou, boků a úzkých zad. Její dech byl mělký, ramena zřetelně napjatá. Byla frustrovaná, možná i naštvaná. Tenhle rituál provozovali už několik týdnů a Alex svými reakcemi jejich vztah destruktoval znovu a znovu. Jane to zkoušela stále znovu a znovu. On už to ale dávno vzdal.

Natáhl ruku a pohladil ji po zádech. Její kůže se napjala a uvolnila. Nepohnula se. Zastavil se, pozoroval ji a v duchu přemýšlel, co by jí měl říct. Pak odtáhl ruku. Vstal a postel se lehce zhoupala.

„Uvidíme se,“ řekl, vycouval z ložnice a sundal přitom z háčku na dveřích svůj župan.

Pak si dal rychlou sprchu, hodil na sebe oblek, sebral ještě telefon a pospíchal dolů do kuchyně, aby si udělal kávu. Dva zmeškané hovory od Grace. Podíval se na hodinky. Měl čas, aby jí ještě před snídaní zavolal.

„Alexi,“ ozvala se na druhém konci linky Grace a její hlas vyjadřoval obvyklé zklamání z celé jeho existence.

„Tys mi volala,“ řekl Alex a nasypal si do kávy tři vrchovaté lžičky cukru.

„Volala jsem několikrát,“ řekla Grace, „protože naše dcera je aktivní dívka a potřebuje od svého tatínka alespoň minimální zpětnou vazbu. A ty to velmi často nebereš.“

Byla to pravda. Alex Katie miloval a snažil, aby pro ni byl vždycky k dispozici. Grace ale často volala pozdě večer nebo brzy ráno. Měl pocit, že velmi dobře ví, že to Alex v tuhle dobu nezvedne, a že toho využívá, aby nad ním měla převahu. Její výtky si určitě zasloužil, v každém směru, to ale neznamenalo, že mu tenhle způsob komunikace bude vyhovovat.

„Jak to můžu brát, když spím a mám vypnutý mobil?“ zeptal se Alex a sesbíral prstem z kuchyňské desky několik zbloudilých zrníček cukru a hodil je do dřezu.

„Ty si vypínáš mobil?“ podivila se Grace. „Ještě když jsme byli manželé, tak ti tamta ženská mohla volat čtyřicet hodin denně a nevadilo ti to. Copak jsi na to zapomněl?“

Alex nezapomněl, ani dnes, když se o tom Grace zmínila, se za to musel stydět. Vždycky si našel nějakou chabou výmluvu. Grace měla dostatečnou zásobu argumentů, která by jí vystačila po zbytek života na této planetě.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptal se Alex. „Co potřebuješ? Můžu mluvit s Katie?“

„Mohl bys,“ odpověděla Grace. „Kdybys zavolal o dva dny dřív, když jsem ti poprvé volala. Jela tábořit do New Forestu. Je to kousek od Lyndhurstu. Vždyť jsem ti o tom říkala.“

Měla pravdu. Říkala to.

„Nevzpomínám si, že bys mi to říkala,“ odpověděl Alex a byl rozmrzelý, že Katie nezastihl. „Má s sebou mobil?“

„Nesmí používat mobily. Jenom v naléhavých případech. Je to nějaká lesní škola a mají tam přivést děti zpátky k přírodě. Nemůžou se moc soustředit, když jsou všichni na Instagramu. Necháávají mobily ve stanech.“

„Není to nebezpečné?“ řekl Alex a napadlo ho, že to je úžasné a že přesně tohle by děti v jejím věku měly zažívat.

„Uvědom si, že lidi tábořili dávno před tím, než měli mobily a internet,“ odpověděla Grace. „Učitelé ale samozřejmě mobily mají a můžou zavolat, kdyby se něco stalo. Je to dostatečně bezpečné? Všechno v pohodě?“

„V pohodě,“ řekl Alex. „Takže...“

„Volám kvůli několika věcem.“ Její hlas zněl rezignovaně. Ne přátelská atmosféra se uvolnila a Alex věděl, že půjde o peníze. Platil Grace alimenty pravidelně a včas a zpravidla vyšší částky, než mu nařídil soud. Matka samoživitelka má ale vždy nějaké extra výdaje. Alex věděl, že se nikdy nestydí říct si o peníze.

„Za prvé, tahle akce byla dost drahá,“ řekla Grace. „Ne, že bych to nezvládla, ale napadlo mě, že bys mohl taky něco přispět – jako, že pak řekneme, že jí na to přispěli táta s mámou, víš, jak to myslím?“

Tón jejího hlasu byl poněkud jízlivý, ale zasloužil si to. Vždycky si v duchu přísahal, že jako manžel a otec neselže. Nenáviděl muže, kteří dokázali rozbít šťastnou a fungující rodinu. Děti si to nikdy nezaslouží. Katie si to nezasloužila.

„Grace,“ řekl, „řekni mi nějakou rozumnou částku, kterou ti můžu přispět, a já ti ji hned pošlu. Víš, že peníze nejsou problém.“

„Dej si pohov, Alexi,“ pokračovala Grace. „Prachy ti vždycky šly.“

Alex polknul. To ten den kurevsky začíná.

„Ale tři stovky to spraví,“ řekla Grace. „Musím to všechno zaplatit kreditkou.“

Zapsal si do zápisníku: Grace – 500 liber.

„Dneska je tam máš.“

„Druhá věc,“ řekla Grace. „Až se vrátí, chce za tebou přijet a zůstat s tebou.“

Alex se zhluboka nadechnul a cítil, jak se mu v břiše uvolnil jakýsi blok, který tam tak dlouho cítil. Po jejich chaotickém a nepříjemném rozvodu se dohodli na tom, že pro Katie bude nejlepší, když bude žít s Grace. Bylo jí tehdy osm a ze všeho nejvíc potře-

bovala stabilitu. Alex ji brával během týdne na obědy a občas u něj byla na víkend, bylo ale těžké skloubit čas strávený s ní s nabitým pracovním programem a náročným společenským životem. Teď jí bylo dvanáct, a když nebyla ve škole, svůj volný čas dělila mezi lekce klavíru, gymnastiku, večírky a přátele. Teď měla Katie i mobilní telefon, takže si vzájemně posílali esemesky a různé vtípky a několikrát týdně si volali. Zklamal sice jako manžel, ale chtěl být alespoň dobrý otec.

Alex přemýšlel o Jane, která byla stále nahoře v ložnici. Uvědomil si, že nechce, aby tu Jane byla, až sem Katie přijede. Jane se od Grace tolik lišila – jak by ji asi vnímala Katie? Mít v posteli nějakou cizí ženu byla neklamná známka něčeho trvalého, určitého závazku a Alex si nepřál, aby byla Katie nucená tohle přijmout. Nebyla prostě vhodná doba a Jane nebyla ta pravá osoba. Strašně si přál, aby ho Katie navštívila, věděl, že mu to přinese pocit jistoty a bezpečí a – především – pocit, že je zase normální člověk. Jane do toho ale vůbec nezapadala.

„To by bylo skvělý,“ řekl. „Díky, Grace.“ Myslel to upřímně. Při vzpomínce na Katie mu roztávalo srdce. Snažil se spolknout pocit viny, ale uvízl mu v hrdle. Když přišlo na rodinu, byl z něj vždycky tragéd.

Grace chvíli mlčela. „Nejvyšší čas, aby se k tobě vrátila,“ řekla. „Nedokážu ti odpustit spoustu věcí, ale nepřenesla bych přes srdce, kdybyste se nestýkali. Tohle bych nikdy nechtěla.“

„A kdy by přijela?“

„Asi tak za dva týdny,“ odpověděla Grace. „Na tom táboře bude týden a půl, pak bude potřebovat pár dní, aby se z toho vzpamatovala a vydrhla si bláto z uší a špínu za nehty.“

Alex se usmál. Dva týdny. Za dva týdny už bude mít ten nový případ za sebou, ať už to dopadne tak či onak, a mohl by si vzít pár dní volno. Klienty své soukromé psychologické ordinace může

klidně přebjdnat na jiný termín. Začal si v hlavě sprádat plány – přírodovědecké muzeum, divadlo, ZOO. Byla vůbec vyhlídkovém kole v Jubilee Gardens? Katie prožila celý život v Londýně. Když se Alex a Grace rozešli, Grace si nechala jejich rodinný dům v Ealingu a Alex se přestěhoval na sever do Harrow. Možná by bylo fajn vzít ji ven z města, třeba někam na venkov nebo na pláž. Mohli by vyrazit na jižní pobřeží a mrknout se třeba do Brightonu.

„To zní skvěle,“ řekl Alex. „Už se nemůžu dočkat.“

Ve sluchátku bylo ticho. Nakonec si Grace odkašlala.

„A jsi v pohodě, Alexi?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že jsi vzal nový případ. Děláš zase pro policii?“

Alex se zamračil. Klepy se šířily rychle.

„Nemusíš to dělat,“ pokračovala Grace. „Nemusíš si na nic hrát. Stačí, když děláš svou praxi. To bohatě stačí.“

„Stačí?“

„Zkus ignorovat otce,“ řekla Grace. „Já vím, že ho máš pořád za zády. Nemusíš si přece nic dokazovat.“

Ačkoli se Alex snažil svého otce z principu ignorovat, přesto se ho nedokázal úplně zříct. Alexův otec byl v lékařském světě považován za velmi vlivnou osobnost, byl členem různých komisí, špičkový vědec v oblasti psychologie a Alexovi to dával vždy patřičně najevo. Během minulého měsíce spolu měli tři velmi chladné telefonáty, během nichž otec Alexe přesvědčoval, aby na čas přerušil svou soukromou praxi a dělal něco, co bude odpovídat jeho vzdělání.

„Soukromá praxe ti perfektně sedí,“ pokračovala Grace.

Alex sevřel čelisti. „Jak sedí?“

„Ty víš dobře, jak to myslím. Panebože!“

„Požádali mě o konzultaci, Grace. Jsem v tomhle oboru docela respektovaný psycholog, víš?“

„Vím. Ale zrovna takhle jsem to nemyslela.“